

Vitnesbyrds-katten

Av Leonardo Rodrigues

Basert på en sann historie

“Og nå vet jeg selv... for Gud Herren har tilkjennegitt det for meg ved sin Hellige Ånd” (Alma 5:46).

Sabrina så at mor kom til døren sammen med naboene. “Takk for denne boken,” sa faren. Han holdt en Mormons bok.

“Mamma, hvorfor snakker du med alle om Kirken?” spurte Sabrina senere mens de vasket opp sammen.

“Det er fordi mitt vitnesbyrd om Kirken er som en skatt,” sa mor. “Det gjør meg lykkelig. Og jeg vil dele det med andre slik at de også kan bli lykkelige!”

Sabrina så for seg mors skinnende halskjede som lå i smykkeskrinet

hennes. “Hva mener du med at det er som en skatt?”

“Et vitnesbyrd er svært verdifullt,” sa mor. “Det er en gave fra vår himmelske Fader som hjelper oss å vite hva som er sant.”

“Hvordan fikk du det?” Ønsket Sabrina å vite.

Mor ga Sabrina en skinnende ren tallerken å tørke. “Jeg fikk det litt etter hvert. Når jeg ber eller leser i Skriftene, føler jeg fred og varme innvendig. Det er som om vitnesbyrds-katten min vokser.”

Sabrina nikket langsomt. Kunne *hun* få en skatt i form av et vitnesbyrd?

På søndag fortalte Sabrinas Primær-lærer en historie om Jesus Kristus. Sabrina lyttet oppmerksomt. Søster Lopez sa at Jesus ba alle de små barna om å komme til seg. Han velsignet og underviste dem. Da Sabrina tenkte på Jesus, begynte hun å føle seg varm innvendig.

Sabrina fortet seg for å finne mor etter Primær. “Mamma, vet du hva?” Hun fortalte mor om den varme følelsen.

“Så flott,” sa mor. “Den følelsen er Den hellige ånd som rører ved vårt hjerte og lar oss få vite at evangeliet er sant.”

Sabrina smilte til mor. “Det var det som skjedde! Det gjorde meg glad.” Den hellige ånd hadde vært så stille at Sabrina visste at hun ikke ville ha lagt merke til ham hvis hun ikke hadde vært ærbødig.

Mor holdt henne tett inntil seg. “Nå begynner du å få din egen vitnesbyrds-katt.” Sabrina klemte mor. Hun ønsket å dele skatten sin med alle – akkurat som mor! Men hvordan kunne hun gjøre det?

Den kvelden fant Sabrina et utdelingskort med bilde av Jesus på forsiden. Hun la det i ranselen.

I friminuttet dagen etter husket Sabrina kortet. Hun fant det frem og gikk for å lete etter venninnen Carla. “Her, Carla, dette er til deg,” sa Sabrina.

Carla holdt kortet tett inntil seg. “Takk! Jeg elsker bilder av Jesus.”

Sabrina viste Carla nettstedet på baksiden. “Du kan lære mer om Jesu kirke her.”

“Hvilken kirke er det?” spurte Carla. “Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige,” sa Sabrina. “Jeg blir lykkelig av å gå i kirken og lære om Jesus.”

Carla la kortet i lommen. “Jeg skal vise dette kortet til mamma.”

Noen uker senere løp Carla bort til Sabrina før timen. “Jeg har noe å fortelle deg,” sa hun. Hun smilte bredt.

Sabrina var spent. Hva kunne det være? Carla smilte. “Familien min gikk i kirken! Og det var som du sa – jeg følte meg lykkelig der.”

“Jeg visste at du ville føle Den hellige ånd!” sa Sabrina.

“Og jeg tror vi kommer til å bli døpt snart!”

Sabrina spratt opp og klemte Carla. Nå kunne de dele sine vitnesbyrds-katter sammen! ■

Artikkelforfatteren bor i Amazonas i Brasil.

Hva slags skatt vokser når man deler den med andre?

ILLUSTRASJONER: ANDREW BOSLEY

“Tiden er inne og dette er dagen til å lære... for oss selv at evangeliet er sant.”

Eldste Craig C. Christensen i De syttis presidentskap, “Disse ting vet jeg selv,” *Liahona*, nov. 2014, 52.

